

De Torenclub en het mysterie van de Maya's

DE TORENCLUB
EN HET
MYSTERIE
VAN DE MAYA'S

MARIANNE VAN DER WAL

De Torenclub en het mysterie van de Maya's
is een uitgave van Dutch Venture Publishing
Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Marianne van der Wal

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Omslagillustratie en illustraties binnenwerk: Daniëlle Futselaar

Tekstredactie: Marieke Veringa

Vormgeving binnenwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave april 2022

ISBN 978-94-93265-02-8

NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Dirk kreeg het beeld niet van zijn netvlies: de kapotgeslagen ruit, de opengetrokken lades, de vloer die bezaaid lag met papieren, kapotte fotolijstjes en het lange bloedspoor in de gang. Maar het meest heftige was het hondje dat met trillende pootjes onder de tafel zat te piepen en door de openstaande deur naar buiten was weggerend toen hij hem had willen optillen.

Wat was er gebeurd? Waar was Alfonso Cortez gebleven? Wie had het voorzien op de beste archeoloog van de universiteit van Mexico?

Hij zette de offerschalen terug op de stenen tafel en bescheen het notitieblaadje, dat hij in de puinhoop van Cortez' huis had aangetroffen, met zijn zaklamp. Zijn adem stakte toen hij nog eens naar de schets van de tempel keek. Hij bevond zich echt in de tempel die op de schets stond! Als de aantekeningen van Cortez klopten, zou hij hier nieuwe aanwijzingen vinden die zouden kunnen leiden naar het gevaarlijkste document waarnaar archeologen al eeuwen op zoek

waren. Cortez had er zijn levenswerk van gemaakt, maar had hij het gevonden? Het was nog niemand gelukt dit geschrift bloot te leggen, dat hier misschien al eeuwen verborgen lag.

Hij stopte het papiertje in zijn achterzak en liet de lichtbundel van zijn zaklamp over de symbolen op de muur fladderen. Er trok koude windvlaag langs zijn lijf en hij rilde toen hij het geluid van knerpende steentjes in de verte opving. De haartjes op zijn armen stonden recht overeind. Waren die gewapende mannen hem wéér gevolgd? Hij moest hen weglukken uit de tempel en pas weer terugkomen als ze weg waren. Die grafrovers waren alleen geïnteresseerd in de archeologische voorwerpen om ze voor grof geld te verkopen op de zwarte markt.

Hij pakte de offerschalen op en snelde in de richting van de uitgang. Toen hij de tempel uit liep, betrok zijn gezicht en hij bleef als versteend staan. Links van hem stonden drie politieagenten met hun pistolen op hem gericht, en rechts van hem stond een grote, breedgeschouderde man die hem gebaarde de schalen aan hem te geven.

Een vreemd telefoontje

*M*et een frons op zijn voorhoofd keek Sian Ka'an, de Mayakoning, uit over zijn stad, waarvan de tempels als piramides boven de boomtoppen uitstaken. Hij zette zijn verentooi recht en liep met zijn lijfwachten de trappen van de tempel af. Onderaan bleef hij even staan, draaide zich om, maakte een buiging en liep naar de open plek in het oerwoud, waar zijn volk een godenvuur had ontstoken. Hopelijk kwam het op tijd. Het jaar negenhonderdzesentwintig was hen niet goed gezind.

‘Ha, ha, game over, Joost,’ riep Jeffrey in zijn headset, nadat hij zijn vriend met één druk op de controller had neergesabeld.

‘Jeffrey,’ klonk het vanuit de hal.

‘O, mijn moeder. Ik moet eten, Joost,’ zei Jeffrey. Hij gooide zijn headset op zijn bureau, sloot zijn Playstation af en liep naar beneden. Hij ging aan tafel zitten, pakte een boterham en legde er een plak boterhamworst op.

Zijn moeder zette een pak melk op de eettafel, maar op het moment dat ze wilde gaan zitten, ging de telefoon. Ze liep naar de kast en pakte de telefoon op. ‘Met wie?’ zei ze. Ze fronste haar voorhoofd. ‘Hallo?’ Ze zette de telefoon terug in de houder en kwam weer aan tafel terwijl Jeffrey een grote hap van zijn brood nam.

‘Wie was dat?’ murmelde hij.

Ze haalde haar schouders op. ‘Geen idee. Een verwarde man denk ik, maar ik verstond er weinig van, want de telefoon kraakte heel erg.’

‘Gooi dat waardeloze ding dan weg en gebruik je mobiel.’

‘Ik vind een vaste telefoon toch wel handig.’

Jeffrey schudde zijn hoofd en grinnikte. ‘Moet je nog werken vandaag? Ik ga straks met Gert naar Joost.’

‘Nee, ik hoef niet te werken, dus je k...’ Haar zin werd afgebroken door opnieuw het gerinkel van de telefoon. Zenuwachtig stond ze op, liep naar de woonkamer en pakte de telefoon op. ‘Hallo? Hè? Maar wie ...?’ Ik kan u niet verstaan. Met wie spreek ik? Nou ja zeg! Houd u anderen maar voor de gek. Matthias?’ Ze nam de telefoon mee naar de tafel en ging zitten. Haar mond viel open. ‘Hoe weet u dat mijn schoonvader Matthias heet?’

Jeffrey veerde op bij het horen van zijn opa’s naam. Met wie belde zijn moeder?

Haar ogen werden vochtig en haar stem trilde. ‘Dit kán niet! Ben jij het, Dirk? O, lieverd toch ... Waar ben je en wat is er gebeurd? Wat zeg je? De lijn kraakt echt heel erg. In gevaar?’

Bel je me t...' Ze schudde met de telefoon. 'Hallo?' Met een frons op haar voorhoofd legde Jeffreys moeder het toestel op de tafel en alle kleur verdween uit haar gezicht.

'Wie was dat nou?' vroeg Jeffrey.

Zijn moeder leek de vraag niet te horen en slikte hoorbaar. Jeffrey wuifde. 'Contact! Ga je nog wat zeggen, of niet?'

Ze staarde naar buiten en Jeffrey volgde haar blik. De regen kletterde tegen de ramen.

Zijn moeder liet haar hoofd hangen. 'Nee, sorry. Het was niemand,' mompelde ze.

Jeffrey zuchtte. 'Als je tegen niemand praat, ben je gek. Je zei "lieverd".' Jeffrey keek haar doordringend aan en kreeg een brok in zijn keel. 'Heb je een vriend?'

'Nee.' Zijn moeder richtte haar hoofd op en keek hem met vochtige ogen aan. 'Het was ... je vader.'

Jeffreys slikte een groot stuk brood door en voelde een drukkende pijn in zijn slokdarm. 'Wat? Hoe kan dat nou? Doe effe normaal, ma. Wat een rotgrap. Pa is dood.'

'Jeffrey!' waarschuwde zijn moeder.

Jeffrey gooide het laatste stukje brood op zijn bord en keek haar recht aan. 'Dat is toch zo?'

Zijn moeder legde haar hand op de zijne, maar hij trok hem snel weg. 'Vermist, verongelukt, of ervandoor gegaan. Ik weet het niet meer, maar hij was het.'

Jeffrey snoof. 'Dat kan toch niet? Of belde hij vanuit de hemel?'

'Zeg niet zulke dingen, Jeffrey. Het was je vader en hij was

in paniek.’

‘Het was een mafkees die je probeerde bang te maken. En dat is gelukt.’

‘Nee, Jeffrey, het was papa. Maar hij klonk gehaast, alsof hij gevolgd werd. Ik weet eigenlijk ook niet meer zeker of hij wel overleden is.’

‘Wát? Dat zei jij altijd tegen mij!’ Zijn mond viel open. Waarom zei zijn moeder dit ineens?

‘Dat dacht ik eerst ook. Maar nu twijfel ik daaraan.’

‘Die stomkop heeft ons wél in de steek gelaten, of ‘ie nou dood is of niet. En nu heeft hij natuurlijk spijt. Zijn geld is zeker op.’

‘Jeffrey!’ Zijn moeder liep rood aan.

‘Waarom zou hij ons anders ineens bellen? Bel hem eens terug.’

‘Dat kan niet, want hij belde met een onbekend nummer.’

Jeffrey staarde haar aan.

‘Hij was het écht, Jeffrey.’

‘Ik geloof je niet. Je wíl gewoon dat hij het is. Waarom lieg je?’ Jeffrey stond op, rende de woonkamer uit en sloeg de buitendeur hard achter zich dicht. Hij stormde naar de garage, schopte een oude tuinstoel aan de kant, pakte zijn fiets en racete de oprit af. De garagedeur waaide met een klap tegen de buitenmuur.

Verwarde gedachten schoten door zijn hoofd terwijl hij de trappers snel rond liet gaan. Waarom verzon zijn moeder dit allemaal? Ze wist dat hij zich rot zou voelen als ze over zijn

vader zou beginnen en nu zei ze dít! Geloofde ze nou écht dat zijn vader na al die jaren weer zou bellen? Hij kon wel janken. De regen droop in zijn nek en een rilling kroop over zijn rug toen zijn shirt in een paar tellen doorweekt was. Hij denderde stoep op en stoep af, ontweek een auto en hijgde als een renpaard. Zijn sokken werden nat toen hij door de plassen reed. Toen hij de oprit bij Joost op reed, gooide hij zijn fiets neer en rende door de achterdeur naar binnen.

‘Jef!’ Joost veerde op toen Jeffrey druipend in de deuropening stond en schoot in de lach. ‘Mooi weer vandaag, of niet? Wat ben je vroeg.’ Joosts gezicht betrok. ‘Wat is er?’

‘Dit geloof je niet, man,’ zei Jeffrey en hij veegde zijn natte haar naar achteren, terwijl hij vocht tegen zijn tranen. ‘Mijn moeder is knettergek geworden.’

Joost keek hem met grote ogen aan en gebaarde hem naar de woonkamer, waar Joosts vader verdiept zat in een boek en verbaasd opkeek toen Jeffrey ineens in de kamer stond. ‘Hoi Jeffrey,’ mompelde hij en hij keek hem vluchtig aan, waarna hij zijn blik weer op zijn boek richtte.

Joost keek Jeffrey recht aan. ‘Wat is er?’

‘Mijn moeder werd net gebeld,’ begon Jeffrey. ‘Je raadt nooit door wie.’

Joost haalde zijn schouders op. ‘De kerstman?’

‘Nee, nóg gekker: mijn vader.’

Joosts mond viel open. ‘Huh, wát? Hoe kan dat nou?’

‘Geen idee, maar dat zei ze. Stom mens.’ Jeffrey beet op zijn nagel. ‘Mijn vader is vroeger zónder iets te zeggen vertrokken

en hij heeft nooit meer iets van zich laten horen. Later zei mijn moeder dat hij was verongelukt. Hoe kan hij dan nu bellen?’

Met een plof viel het boek van Joosts vader op de grond. Hij keek Jeffrey met open mond aan. ‘Gaat dit over je vader?’

‘Ga maar gewoon je boek lezen, pap,’ bromde Joost.

Joosts vader keek geïrriteerd opzij. ‘Haal liever even een handdoek en een droog shirt voor die jongen. Hij is doorweekt.’ Joost rolde met zijn ogen en stond op. Zuchtend slofte hij de kamer uit.

Joosts vader wendde zich weer tot Jeffrey. ‘Maar dit is nogal wat, Jeffrey. Waarom zou je moeder er grappen over maken? Wat zei ze verder?’

Jeffrey aarzelde. Hij had er nu al spijt van dat hij dit stomme verhaal verteld had. Zijn moeder was vast in de war geweest.

‘Niet veel bijzonders. Die vent die belde, was in paniek. Het zal wel een zieke grap zijn geweest van een dronkenlap.’

Joosts vader wreef over zijn kin. ‘Waarom zou iemand zo’n grap uithalen met je moeder?’

De woonkamerdeur zwiepte open en Joost wierp Jeffrey een handdoek en een shirt toe. Jeffrey trok zijn natte shirt uit, droogde zich af en trok Joosts shirt aan. ‘Geen idee. Alleen wat ik raar vond, is dat hij het over mijn opa Matthias had. Maar hoe kan hij dat nou weten?’

Joosts vader sperde zijn ogen. ‘Heb je verre familie die je lang niet gezien hebt?’

Jeffrey schudde zijn hoofd. ‘Mijn moeder herkende mijn vaders stem, zei ze.’

‘Daar kan ze zich toch niet in vergissen? Dan kán het niet anders dan dat Dirk ... eh je vader nog leeft.’

‘Ze mist hem en is een beetje gek geworden denk ik.’

Joosts vader trok zijn wenkbrauwen op. ‘Mis jij je vader?’

Jeffrey zuchtte. ‘Nee, natuurlijk niet. Ik ken hem bijna niet.’ Hij grinnikte. ‘Ik weet alleen dat hij een bierbuik had.’ Hij pakte een vetribbel van zijn buik vast. ‘Net als ik.’ Hij staarde Joosts vader aan en zuchtte. ‘Als ik het met mijn moeder over pa wil hebben, loopt ze weg, of begint ze over iets anders. Maar ik denk dat ze nog wel van hem houdt, want op hun trouwdag gaan wij altijd met zijn tweeën uit eten, maar ja, hoe kan je nou van iemand houden die bij je weggaat?’

Joosts vader sloeg zijn handen open. ‘Heeft je vader verder nog iets gezegd?’

‘Pap!’ schreeuwde Joost. ‘Misschien is het helemaal niet zijn vader! Hou op met die vragen. Je kent Jeffrey's vader niet eens en bovendien kwam Jeffrey hier niet voor jou, maar voor mij.’

Joosts vader perste zijn lippen samen en stond op. Toen hij in de deuropening stond, draaide hij zich even om en zei: ‘Ik moet jullie wat laten zien.’

2

De verdwenen archeoloog

In het ritme dat op een trommel werd aangeslagen, dansten mannen met beschilderde lijven als baltsende vogels om het vuur heen en zwaaiden met hun brandende fakkels cirkels in de lucht. De mannen, vrouwen en kinderen die eromheen stonden, weken uiteen toen ze de koning in het vizier kregen. Ze bogen en lachten hem toe met hun ingevallen wangen en zwarte kringen onder hun ogen. De koning forceerde een flauwe glimlach, maar zijn gezicht versomberde toen zijn blik over hun vermagerde lijven gleed.

Joosts vader kwam terug met een kaart in zijn hand, en een ketting waaraan een schaakstuk hing van een koningin. Hij legde de kaart op de tafel en liet het schaakstuk aan de ketting heen en weer bungelen.

Jeffrey veerde op. Die ketting had hij eerder gezien. ‘Hé, dat is één van de twee sleutelkettingen die we vorig jaar gebruikten om de schatkist in de ruïne van de kasteelkelder te

openen. Ik heb die andere, die met de koning eraan, ook nog steeds.’ Hij keek Joosts vader doordringend aan. ‘Ik vind het wel toevallig dat jullie de andere van dit setje hebben.’

‘Dat is geen toeval, Jeffrey.’ Joosts vader legde de ketting op de tafel en keek Jeffrey doordringend aan. ‘Deze geluksketting heb ik namelijk van jouw vader gekregen toen hij zich bedreigd voelde tijdens een archeologisch avontuur.’

‘Huh? Waarom? Wat een lafbek.’

Joosts vader kuchte. ‘Jouw vader was niet bepaald laf, Jeffrey. En weet je, je vader en ik waren elkaars beste vrienden.’

‘Wát?’ vroeg Joost en hij keek Jeffrey met grote ogen aan.

Jeffrey wist niet wat hij hoorde en was te verbijsterd om te reageren.

‘We studeerden samen archeologie, alleen werkten we niet op dezelfde manier,’ zei Joosts vader. ‘Ik las er veel over in boeken, maar jouw vader was meer van de actie in het veld: met een schop in de grond, het avontuur tegemoet. Hij was dan niet meer te stoppen, ook al was het gevaarlijk. Hij was een échte avonturier.’

‘Mijn vader?’ Jeffrey wist niet wat hij hoorde. Zijn vader een avonturier?

Joosts vader knikte. ‘Een jaar of zeven geleden vertelde je vader mij dat hij iets groots op het spoor was. Kort daarna verdween hij. En dat hij zijn geluksketting naar me opstuurde omdat hij zich bedreigd voelde, baarde me zorgen. Zelfs je moeder wist niet waar je vader was. Na enkele maanden viel er ineens een ansichtkaart op onze deurmat.’ Chris pakte de

kaart van de tafel en liet hem aan Jeffrey zien. Op de voorzijde zag hij een foto van een soort piramide. De achterzijde was helemaal volgeschreven met kleine letters. Hij las:

Wat een paradijs hier, Chris. Een fantastisch stukje Mexico! Dit is pas archeologie, al zijn ze hier niet blij met me. Ik zal wat spul voor je museum meebrengen. Blijf jij maar lekker scherfjes zoeken in ons kikkerlandje en neuzen in stoffige boeken. Als ik heb gevonden wat ik zoek, kom ik naar huis. Je zult verbaasd zijn. Zeg nog maar niks tegen mijn Anne en Jeffrey, of mijn vader, anders bellen ze de politie weer. Ik kom binnenkort naar huis. Tot gauw. Hou je haaks. Dirk.'

Joosts vader zuchtte. 'Deze kaart was zijn laatste levensteken ... Een week erna las ik in de krant dat er in de jungle van Mexico een archeoloog was verdwenen of verongelukt nadat hij een belangrijke ontdekking had gedaan. De vondst kon het voortbestaan van de mens bedreigen! Tja, en hoe moedig en sterk je vader ook was, hij kon niet altijd geluk hebben. Zijn geliefde hobby was hem fataal geworden, dacht ik. Sommigen beweerden dat hij er met de schatten vandoor was gegaan zodat hij een nieuw leven kon beginnen, maar dat kon ik me niet voorstellen. Je vader hield van jullie. Ik heb je moeder uiteindelijk toch maar verteld wat ik in de krant gelezen had. Ze dacht dat je vader wel terug zou komen, maar na al die jaren geloofde ze er ook niet meer in, en ik ook niet.' Hij keek Jeffrey met grote ogen aan. 'Maar met wat jij mij nu vertelt over dat telefoontje, zou het wel eens héél anders in elkaar kunnen zitten. Sterker nog: ik denk dat je vader nog

leeft, Jeffrey. En het zou me niet eens verbazen, want zoals ik hem kende, was hij iedereen altijd te snel af. Jouw vader had meer lef en doorzettingsvermogen dan ik.'

Jeffrey staaarde Joosts vader lang aan. Al die jaren had hij geen idee waarom zijn vader, de loser, hen in de steek gelaten had en wat er gebeurd was. Maar dit veranderde alles. Zijn vader leefde misschien nog wel en was in een gevaarlijk avontuur verwickeld.

'Daarom wil ik graag van je weten wat hij precies gezegd heeft,' zei Joosts vader ten slotte. 'Het lijkt erop of hij zich weer in een gevaarlijk avontuur heeft gestort en in nood verkeert, dus ik wil hem opsporen.'

'Dan wil ik mee,' zei Jeffrey en hij stootte Joost aan.

'En ik ook!' zei Joost en hij stak zijn vuist omhoog. 'Yes, een nieuwe missie voor De Torenclub! Ik zal Karlijn en Gert even appen.'

'Ho, ho, wacht eens even,' bracht Joosts vader in. 'Het was zomaar even een idee van me. Enne, het wordt geen schoolreisje, hè?'

'Maar ...' stamelde Joost. 'Karlijn en Gert horen er ook bij.'

'Joost, ik ga niet zomaar met vier kinderen op pad naar Mexico, dat snap je toch óók wel?'

'Nee, pap, dat snap ik niet. Zonder de hulp van Karlijn en Gert was jouw saaie museum vorig jaar nooit omgetoverd tot zo'n gaaf archeologisch pretpark.'

'Joost, je denkt toch niet dat hun ouders het zomaar goed vinden als ik met hun kinderen even afreis naar Mexico? Ze

zien me aankomen: ik neem uw zoon of dochter even een weekje mee naar Mexico. Het is twaalf uur vliegen, maar dat vindt u vast geen probleem, toch?’

‘We kunnen het toch proberen?’ bracht Joost in. ‘Misschien vinden ze het wel goed. We zijn bijna veertien, pap. Iemand bij mij uit de klas mocht vorig jaar met de ouders van vrienden mee naar Frankrijk en zij was pas twaalf.’

‘Frankrijk is wel wat anders dan Mexico, Joost.’

‘We zullen echt heel goed naar je luisteren, pap.’

‘Dat is dan voor het eerst. En wie gaat dat allemaal betalen? Een vliegticket krijg je niet gratis bij een tros bananen. Ik zal erover nadenken, maar ik beloof niets. Ik zal ook iemand moeten regelen die mijn museum leidt als wij weg zijn. En we moeten eerst weten waar je vader precies zit. Kun je hem terugbellen?’

‘Nee, mijn moeder zei dat het nummer er niet bij stond.’

Zijn gezicht betrok. ‘Dan zullen we moeten wachten totdat je vader zelf contact opneemt of totdat we er op een andere manier achter komen waar hij zit. Als we daar niet snel achter komen, vinden we hem misschien niet op tijd. Ik kan de tickets pas boeken als ik de bestemming weet én als ik de goedkeuring van alle ouders heb. Ik zal ze voor zaterdag uitnodigen. Dan kunnen we onze plannen samen bespreken.’

3

Bijzondere notities

De koning liet het offerfeest achter zich en liep over de binnenplaats langs de hutten naar de akkers aan de rand van de stad. Zijn adem stakte toen hij een blik op de akker wierp. De bodem was gebarsten en de maïsplantjes waren niet meer dan sprietjes die waren aangevreten door insecten. De koning keek naar de strakblauwe hemel en kneep zijn ogen samen. Er moest regen vallen. Het gele goud moest groeien. Zijn geliefde volk vermagerde en ziektes teisterden hun lijven. Waarom lieten de slangengod en de regengod hen in de steek? Waren de dierenoffers en sieraden niet genoeg geweest? Als hij zijn volk wilde genezen, moest hij de goden om een gunst vragen, maar dat kostte mensenoffers en dat wilde hij niet. Er moest toch een andere manier zijn om de goden gunstig te stemmen dan met bloed of levens? Hij moest met zijn hogepriester gaan praten.

‘Het is een gevaarlijke missie, Chris,’ zei Gerts vader, toen Joosts vader de ouders van de Torenclubleden over hun

plannen vertelde. ‘In Mexico is een hoop criminaliteit. Er wordt daar meer drugs verhandeld dan vis.’

‘Voor toeristen is het veilig,’ zei Chris. ‘Dus voor ons ook.’

‘Dat ligt eraan. Vorig jaar hebben onze kinderen geluk gehad in die levensgevaarlijke ruïne, maar dat hebben ze natuurlijk niet altijd.’

‘Dat was géén geluk, pap,’ bracht Gert in. ‘En dankzij mij vonden wij een geheime ingang naar de schatkelder. Dus met mij erbij wordt het juist veiliger.’

‘Schatgraven in Mexico is niet zonder risico,’ antwoordde Gerts vader.

‘Het gaat hier niet om schatgraven, maar om het vinden van mijn man, die al ruim zeven jaar wordt vermist, snap je dat?’ zei Jeffreys moeder.

Gerts vader staarde haar even aan en knikte. ‘Dat besef ik wel, Anne, en ik hoop ook écht dat ze je man levend terugvinden. Maar Gert gaat niet mee. Hij is pas dertien.’

Jeffrey keek Gerts vader recht aan. ‘Joost en ik zijn toch ook dertien? En wij mogen ook.’

‘Logisch, het is jouw vader en dat Joost mee mag met Chris, snap ik ook wel.’

‘Maar Slungel, eh Gert, hoort bij De Torenclub,’ zei Jeffrey. ‘We zouden hem missen.’

‘Dan app je hem maar als je in Mexico bent, maar wij gaan de komende meivakantie nog een paar dagjes uit met ons gezin.’

Jeffrey zuchtte. Zonder Slungel waren ze niet compleet ...

‘Wij twijfelen ook een beetje,’ zei Karlijns moeder met een bezorgd gezicht. ‘Ons meisje mee naar Mexico? Zo’n heldin is ze eigenlijk niet.’

‘Omdat ik niks mag uitproberen, nee!’ sneerde Karlijn.

‘Dat is niet waar. Je mag heel veel van ons. Je bent toch ook met Joost mee geweest naar dat survivalpark?’

‘Ja, omdat ze een kaartje over hadden.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Ik verveel me altijd dood op onze vakanties. Limburg is saai. De rest van klas gaat naar Italië of naar andere verre landen.’

‘Karlijn...’ suste haar moeder. ‘Je weet heel goed dat we niet zo ver weg kunnen gaan met papa.’

‘Dus omdat hij die stomme darmziekte heeft, kan ik nooit naar een ander land!’

Haar moeder sloeg haar ogen neer. ‘Ik vind het ook heel jammer voor je.’ Ze streek Karlijn over haar schouder, maar Karlijn schudde haar moeders hand eraf.

‘Karlijn is Joosts vriendin!’ riep Jeffrey uit. ‘We hebben elkaar nodig. En Slungel mag ook al niet mee ...’

‘Hm, daar heb je gelijk in. Misschien moeten we er toch maar eens over nadenken,’ zei Karlijns moeder en ze wendde zich tot Joosts vader. ‘Maar dan laat je die kinderen niet alleen in de jungle rondzwerven.’

‘Nee, zéker niet,’ zei Joosts vader. ‘Ik zal ze geen moment uit het oog verliezen na dat gevaarlijke avontuur van vorig jaar. En wie wil er nu niet mee naar Mexico? Zo’n kans krijgen ze niet gauw meer.’

Karlijn ging rechtop zitten. ‘Ja, want als ik ook die ziekte van papa krijg, kan het niet meer.’

Er verscheen een glimlach op het gezicht van Karlijns moeder. ‘We zullen erover nadenken.’

Het bureau van Jeffreys vader lag bezaaid met papieren, kaarten en pennen toen Jeffreys moeder later die dag in de deuropening verscheen. Ze staarde naar de stapels papieren en keek hem vragend aan. ‘Heb je al iets gevonden?’

‘Nee, nog niet,’ antwoordde Jeffrey terwijl hij nog wat laatjes opentrok.

‘Jammer, want we moeten ontdekken waar hij vóór zijn vertrek mee bezig was. Stom dat ik eigenlijk nooit eerder in deze spullen heb gekeken. Ik hoop dat we niet te laat zijn, Jeffrey. Je vader klonk zo angstig ... En hij was nooit bang ...’

‘Pa nooit bang? En trouwens: waarom bel je de politie niet over dat telefoontje?’

Zijn moeder sloeg haar handen op. ‘Daar kunnen ze niks mee. Toen hij jaren geleden ineens vertrokken was, hebben we de politie wel ingeschakeld, maar na een tijd stopte de politie met zoeken. Toch hoopte ik dat hij alsnog zou opduiken. Hij bleef namelijk wel eens vaker lang weg. En dan kwam hij na een paar weken met fantastische verhalen en vonden terug. Dan was mijn held zó gelukkig.’ Met glimmende ogen keek ze Jeffrey aan. ‘Papa leeft, dat weet ik zeker. En ik ben zo blij dat Chris naar hem op zoek wil gaan. Ik vind het verschrikkelijk dat ik door mijn werk niet mee kan.’ Ze keek Jeffrey, Joost en

Karlijn een voor een aan. ‘Belooft me dat jullie met mijn man terugkomen en me appen, hè?’

‘Als ik mee mag, wel...’ antwoordde Karlijn met een glimlach.

Jeffrey zuchtte en keek Gert meewarig aan. ‘Ik baal er echt van dat jij niet mee mag, Slungel, maar tot die tijd kun je ons nog gewoon helpen zoeken naar aanwijzingen op internet.’

‘Ja,’ verzuchtte Gert.

‘Thanks, Slungel.’ Jeffrey liet de papieren door zijn handen glijden. Landkaarten, foto’s van gebergten, treinkaartjes, bonnetjes van een duikclub en andere documenten lagen verspreid over de tafel. ‘Hoe moeten we er in hemelsnaam achter komen waar mijn vader naartoe is gegaan?’

Gert liet zijn blik rond glijden door de kamer. ‘Had uw man een computer?’ vroeg hij aan Jeffreys moeder.

‘Eh, ja, een laptop. Hoezo?’

‘Mag ik even in de zoekgeschiedenis kijken?’

‘O, ja natuurlijk. Hopelijk doet hij het nog. Hij ligt al jaren in de kast.’ Ze trok een kast open, haalde er een laptop uit en legde deze op het bureau. Gert klapte hem open en drukte de schakelaar in, maar de laptop bleef stil. ‘Leeg natuurlijk. Hebt u een snoer?’

Jeffreys moeder liep de kamer uit en kwam direct terug met een snoer.

Gert sloot het aan, drukte op de aan-uit-knop en na enige tijd verscheen een inlogschermbild. ‘Hij is beveiligd. Weet u het wachtwoord?’

Jeffreys moeder schudde haar hoofd. ‘Dat zou ik niet weten.’ Ze liep naar de kast en trok er een agenda uit. ‘Wat was Dirk van plan?’ vroeg ze, terwijl ze de bladzijden omsloeg. ‘Hotel Sanchez, casa Chichen Itza ... en wat staat hier? Een cijferreeks? San Antonio en Cortez?’ Ze haalde haar schouders op. ‘Klinkt Spaans. Misschien is dat wel het wachtwoord. Probeer dat eens, Gert.’

Gert tikte het woord in, maar er klonk een piep. ‘Fout’. Gert leunde met zijn gezicht op zijn hand en trommelde met zijn vingers op het bureau. ‘Ik weet het niet meer, Jef.’ Ineens verscheen er een grote glimlach op zijn gezicht. Zijn vingers klopten hard op het toetsenbord toen hij de letters één voor één intypte: “J e f f r e y”.

Zoemend startte Windows op en Jeffrey was verbijsterd. Zijn naam was het wachtwoord op zijn vaders laptop? Hij gaf toch niks om hem? Waarom had hij hen anders verlaten?

Gert zuchtte. ‘De zoekgeschiedenis is weg.’ Zijn vingers begonnen in een hoog tempo op het toetsenbord te kloppen. ‘Maar daar weet ik wel wat op.’ De laptop zoemde en stopte daar pas mee toen er een lijst websites op het scherm verscheen. ‘Gevonden!’

Jeffrey boog over Gert heen en keek naar de rij website-adressen. ‘Staat er iets bijzonders tussen?’

‘Niet echt,’ antwoordde Gert, ‘alleen een website met onopgeloste mysteries, een webshop voor lampen en spiegels, iets over telefoons en een pagina over edelstenen. Ik denk dat er veel bestanden verwijderd zijn, maar waarom?’

Jeffreys moeder knikte. ‘Als mijn man eenmaal iets in zijn hoofd had, kon je hem daar moeilijk van afbrengen. Misschien heeft hij zijn sporen bewust gewist. Ik stofte een keer de kast af, dwarrelde er ineens een papier af. Het was een officiële waarschuwing waarin stond dat ze hem betrappt hadden toen hij ergens zonder toestemming was gaan graven. Daar had hij mij ook niets over verteld.’ Ze liep naar de kast, pakte een versleten map van het schap en begon te bladeren in papieren van de bank. Binnen enkele seconden bleef haar blik al hangen op een regel. ‘Wat? Een paar dagen voordat je vader vertrok, heeft hij geld overgemaakt naar ene A. Cortez. Ook heeft hij een grote contante geldopname gedaan! En dit dan: @venture Outdoor ...’ las ze hardop. Ze pakte haar mobiel erbij. ‘Dat is een winkel met spullen voor bergbeklimmen en survival. Hm, ik had dus kunnen zien dat hij grote plannen had ...’ Ze bladerde door de map, haalde er een paar verkreukelde notitieblaadjes uit en legde ze op het bureau. ‘Wat is dit nu weer?’

Jeffrey tuurde naar de papiertjes. De meeste waren leeg, maar op een van de blaadjes stond een opsomming. Hij pakte het blaadje op en las de tekst hardop voor:

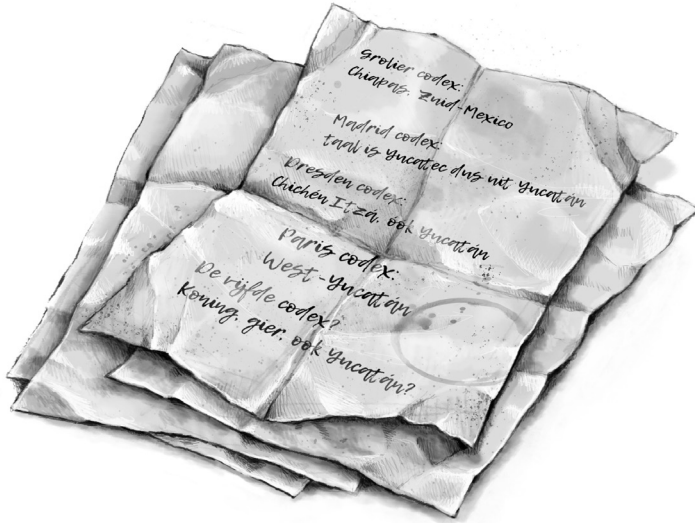
‘Grolier codex: Chiapas, Zuid-Mexico

Madrid codex: taal is Yucatec dus uit Yucatán

Dresden codex: Chichén Itzá, óók Yucatán

Paris codex: West-Yucatán

De vijfde codex? Koning, gier, ook Yucatán?’

Jeffrey wreef door zijn haar en keek de anderen verbijsterd aan. ‘Wat is een codex?’

‘Ik heb er wel eens van gehoord, maar ik weet het niet meer,’ bekende Joost.

Jeffrey lachte. ‘Jij, nerd, weet het niet?’ Hij pakte zijn mobiel, begon te googelen en las:

‘De vijfde codex is een Maya-manuscript uit de tiende eeuw waarnaar archeologen al eeuwen op zoek zijn. In codices staan tekeningen van Mayagoden en kalenders met daarop goede dagen voor rituelen. Maar er staan ook voorspellingen in over de bewegingen van de zon of van de planeet Venus. Tot op heden zijn er slechts vier van deze boeken gevonden. Enkele jaren geleden is een archeoloog bij een zoektocht in Yucatán spoorloos verdwenen. Waarschijnlijk bezat hij aanwijzingen die zouden leiden naar het vijfde manuscript van de